

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Nejvyšší správní soud**, se sídlem Moravské nám. 6, Brno, v řízení o žalobě proti usnesení žalovaného ze dne 7.10.2016, č. j. 8 As 175/2016-45,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podáním ze dne 27.12.2016 žalobcem výslovně označeným jako „*Správní žaloba proti usnesení ČR-Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 175/2016-45 ze dne 7. října 2016*“ se žalobce domáhá zrušení usnesení, kterým Nejvyšší správní soud nepřiznal stěžovateli osvobození od soudních poplatků z důvodu zjevné bezúspěšnosti návrhu, v důsledku čehož zamítl i stěžovatelovu žádost o ustanovení zástupce.

Žalobce v podané žalobě tvrdí, že splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků, protože nemá žádný finanční příjem a movitý či nemovitý majetek nebude rozprodávat pod cenou, aby získal finance na zaplacení neústavních poplatků, které ztěžují přístup k právu a jsou protiústavní.

Krajský soud se předně zabýval splněním podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žalobu nemůže věcně projednat, a to z následujících důvodů:

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou, nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen „správní orgán“).

Soud přitom každé podání posuzuje nejen podle svého označení, ale zejména dle jeho obsahu. Žalobcovo podání směřuje proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

Žalobce své podání výslovně označil jako správní žalobu, přičemž ani podle obsahu podání nelze dovodit, že by mělo být posouzeno jinak. Ostatně krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že žalobce je dostatečně právně na výši (vedle řady vlastních věcí vystupuje též v jiných řízeních jako obecný zmocněnec), aby své podání odpovídajícím způsobem označil a správně adresoval. Soud tak nemá pochyb, že žalobce skutečně hodlal iniciovat řízení o žalobě proti vydanému usnesení Nejvyššího správního soudu.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s., každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

V posuzované věci jde tedy o žalobu, nejde však o žalobu směřující proti rozhodnutí správního orgánu, nýbrž o žalobu proti rozhodnutí soudu. Ze samotné žaloby ani z přiloženého rozhodnutí, proti kterému žaloba směřuje, neplyne, že by byl napadán úkon správního orgánu; napadáno je zřetelně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Na tomto závěru pak nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobce za tento úřad pokládá a v žalobě označuje Nejvyšší správní soud a soudce označuje jako úředníky.

Žalobou ve správním soudnictví se lze domáhat zrušení toliko „rozhodnutí“ ve smyslu legislativní zkratky podávané z § 65 odst. 1 s. ř. s., tj. toliko *úkonu správního orgánu*, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Rozhodnutí soudu není úkonem správního orgánu. Žaloba proti úkonu jiného orgánu než orgánu správního je proto návrhem nepřipustným, který soud odmítne podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl, nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá, nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný, nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

Krajský soud proto z výše uvedených důvodů dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. podanou správní žalobu odmítl jako nepřipustnou pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, neboť zde není dána pravomoc krajského soudu rozhodnout o podaném návrhu žalobce.

Nad rámec výše uvedeného pak krajský soud podotýká, že pokud žalobce opakovaně podává žaloby proti rozhodnutím zdejšího soudu (k témuž soudu), jakož i proti rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, z nichž je patrné, že jeho snahou není skutečné vyřešení sporů, ale pouze zpochybňování jednotlivých rozhodnutí v nekonečně se řetězícím procesu, vykazuje tento přístup žalobce znaky obstrukční hry bez smysuplného významu. Jak přitom judikoval také Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 25. 10. 2012 ve věci sp. zn. 21 Nd 299/2012: „*Procesní obstrukce jsou zneužitím procesních práv (negují efektivní působící práva) a nepožívají žádnou právní ochranu*“. I z tohoto důvodu proto zdejší soud nemohl přiřknout

žalobci obranu tak, jak ji ve svém návrhu požadoval.

Soud neprojednával věc samu, a proto mohl rozhodnout bez jednání (§ 49 odst. 1, věta první, s. ř. s. *a contrario*).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. ledna 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu